

פרשיות תולדות - ויצא תשפ"ו • עלון מס' 176

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

השגחה שבועית

הסוד של העשירים - שכל

חבר פגש אותי השבוע ואמר לי: "אתה רוצה להתעשר? יש סוד שאחד מעשרי העולם גילה - מי שיעשה את זה, יעשה הרבה מאוד כסף." בדיוק באותו יום יצא לי ללמוד את סוד העושר של חז"ל, וחשבתי שבהשגחה עליונה כדאי שנלמד יחד את הסוד האמיתי והמדויק.

הסוד שחז"ל אומרים לאדם שרוצה להתעשר - הוא "שכל".

אדם שרוצה להיות עשיר צריך שיהיה לו שכל.

אמר רבי אלעזר: "כל אדם שיש בו דעה - לסוף מתעשר" (סנהדרין צ"ב, א).

מה זה ה"שכל" הזה?

מסביר המהרש"א במקום, ש"דעה" האמורה בגמרא היא בוודאי לא מה שאנשים קוראים "שכל" במונח הרגיל, שהרי נאמר "לא לחכמים לחם".

אלא שיסוד דברי רבי אלעזר על ה"שכל" מבוסס על דברי הגמרא (נדה ע', ב').

"מה יעשה אדם ויתעשר? אמר להן: ירבה בסחורה, וישא ויתן באמונה. אמרו לו: הרבה עשו כן ולא הועילו! אלא: יבקש רחמים ממי שהעושר שלו."

והגמרא מסיימת שחיבים את שניהם - גם סחורה, וגם תפילה.

וכאן מגלה המהרש"א את סוד העושר:

הסדר הוא כך - אדם שמקבל רצון להיות עשיר, מתחיל לעשות עסקים, "מרבה בסחורה".

הוא מנסה לפתוח עסק, להשקיע בנדל"ן, ולנסות כל מיני רעיונות.

אבל אז הוא מתחיל לראות שלא הכול הולך לפי התוכניות והחלומות:

כאן הוא לא חישב נכון, שם אין קונים, בשוק ההוא יש מיתון, ודברים רבים כלל לא עלו בדעתו מראש.

ואז נופל לו האסימון -

ה"סוד" שסיפרו לו איך להיות עשיר לא באמת עובד, והוא מתחיל לחפש את הסוד האמיתי.

והסוד הזה הוא תפילה - "יבקש רחמים ממי שהעושר שלו".

זה בדיוק מה שאמר רבי אלעזר:

"כל אדם שיש בו דעה - לסוף מתעשר", כלומר, מי שמבין באמת שהעושר נמצא רק בידי של הקב"ה -

"והעושר והכבוד מלפניך, הוא זה שמתעשר. עם כל זה שהוא עושה את ההשתדלות של "ירבה בסחורה", הוא יודע ומבין שהעושר נמצא בידי של אבא שבשמיים.

ומי שמרבה להתפלל ולבקש על פרנסה ועושר - מתעשר באמת.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

התועלת שבתוחלת

ה' וכל מעשהו באמונה."

ובכל זאת, התפילה אינה חזרת ריקם. היא רק מוסבת לעניין אחר. זוהי לשונו הזהב של רבינו יונה: **כי קרובה ישועתם לבוא, ואם לא יגיע העניין שמייחלים עליו, תהיה צידקת התוחלת סיבה לתועלות ולחסדים רבים ונכבדים מן העניין אשר ביקשה נפשם, ככתוב (תהלים לב, י): "והבוטח בה' חסד יסובבנו".**

ניקח לדוגמה יהודי שמתחנן ומבקש על הבריאות, אך משמיים נגזר עליו שיעבור תיקון שקשור בחולי הגוף. בכל זאת תפילותיו אינן שבות ריקם, והקב"ה מסדר לו את כל החובות, ואין לו כל בעיות כלכליות. אמנם הבקשה שהיהודי ביקש לא התקבלה, אבל הוא זכה בהקלה עצומה על ייסוריו, בכך שהוא פטור מדאגת הפרנסה!

השכן שלו לעומתו מתמודד עם חובות על גבי חובות, מתגלגל מגמ"ח לגמ"ח ואינו רואה לדבר סוף. את כל ההשתדלויות הוא עשה, וכמה תפילות וכמה תחנונות הוא מפיל לפני בורא עולם על עניין זה. הוא לא יודע ולא ידע, כי בראש השנה נגזר עליו שיפול וישבור את הרגל ל"ע, יעבור ניתוח מורכב לתיקון השבר, וישכב במיטה שלוש חודשים. עתה, עם התפילות שהתפלל ושב והתחנן להתפטר מחובותיו הרבים, התבטלה הגזירה, והנה הוא וגם בני ביתו מתהלכים בריאים ושלמים, מבלי שיעלה בדעתם בכלל שסכנה ריחפה מעל ראשם.

התפילות שמתפללים מעומק הלב, התחנונות שמתחננים, כולן עולות וכולן פועלות. זו שמחה גדולה למי שעוסק בבטחון, לדעת כי גם אם לא ראה את הישועה - מפני שכרגע לא טוב עבורו לקבל אותה - הוא זוכה בחסדים גדולים ועצומים **רבים ונכבדים מן העניין אשר ביקשה נפשם.**

וכך, גם אם עדיין הוא מצפה לישועה - הוא רואה את החסד והרחמים שה' מסובב אותו בהם, את הטובות והמתנות שה' מעניק לו כתוצאה מהבקשות על העניין שעדיין חסר, ושגם הוא עוד יתמלא.

יזכנו ה' לראות חסדים נראים ונגלים, תתקבלנה כל התפילות, וניוושע כולנו בישועה כללית ובישועה פרטית, בבריאות ובפרנסה ברוח, אמן סלה.

(מתוך שיעור 422 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים

עבור האברך ר' יצחק בן ב"ש (קלצקין) הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

יענקל'ה בן השנתיים מגלה במעמקי ארון הבגדים הפתעה: סוכריות מבריקות! היו אלו כדורי נפטלין, כדורי רעל מסוכנים ביותר, שנהגו עד זה לא מכבר להניח בארון כדי לדחות תיקנים ונמלים. הוא מתלהב מהמצאה, מקרב את הסוכריה' לפה ו...ברגע האחרון בהשגחה פרטית אמא מבחינה בכך, ובניסי ניסים מושכת בכוח את הרעל המסוכן מפיו, וממהרת לשטוף את ידיו.

יענקל'ה בוכה וצורח, ואמא ממלמלת 'מזמור לתודה'. איהו נס! ריבונו של עולם שמר לה על הילד! הוא ממשיך לבעוט ולצעוק שיביאו לו את הסוכריה היפה, ואמא מרגיעה אותו, ותמורת הרעל נותנת לו חבילה שלמה של בייגלאך. באופן רגיל הוא מקבל רק כמה חתיכות, אבל עכשיו - כל החבילה בעבורו.

הוא נרגע, אבל אי אפשר לומר שהוא לא מאוכזב מכך שאת הסוכריה אמא לא הסכימה לתת לו.

המשל הזה בא להמחיש לנו את דברי רבינו יונה על הפסוק (משלי י, כח): "תוחלת צדיקים שמחה".

רבינו יונה מפרש שני פירושים. האחד: כשהצדיק מייחל לישועה, הוא מתפלל ומבקש ומדבר עם הקב"ה, הוא עושה סגולות ומרבה בזכויות, והמצב הזה שהוא קשור לה' בהיותו עסוק בבקשת רחמים, הוא בעצמו שמחה. עצם התוחלת לישועה ה' זוהי שמחתו, על אף שעדיין לא נושע. יש לו סיפוק מתפילה שזכה להתפלל מעומק הלב, ומקרבת אלוקים בציפיתו לישועה.

אולם, הפעם נתמקד בפירוש השני: יש פעמים שאדם מצפה לישועה ומבקש מה' שישלח לו את מבוקשו. ייתכן שכבר שנים הוא מצפה לזיווג, ושום דבר לא מתקדם; יש בני זוג המצפים כבר לחבוק בן; יהודי מתחנן לבריאות, אבל הבדיקות מראות שיש צורך בעוד טיפולים ל"ע, וכמה... כמה הוא וכל מכריו מתפללים עליו...

ייתכן מצב שאדם מרגיש שתפילותיו לא נענו. אמנם האמת היא שלפי התוכנית השמימית, אין זה טוב עבורו כרגע שמבוקשו יינתן לו. האר"י הקדוש היה אומר לבני אדם מה התיקון שלהם, אבל בימינו לא זכינו לשהות לצד האר"י הקדוש וחבורתו, ואין לנו אלא להאמין, שכמו שאז ידעו שיש תיקונים מסוימים, גם היום זה בדיוק כך. אמנם איננו יודעים סיבות ונסיבות, אבל ברור שכל פעולות הבורא יתברך הן בצדק וביושר, לטובה הנצחית של כל אחד מאיתנו, ככתוב (תהילים לג, ד): **"כי ישר דבר**

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדום אפריקה 27-368-800757 • מארגנטינה 003-3988-4031 • מאוקראינה 003-380-947-100 • קו נשנים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מנחה לאבא

אני גר בירושלים, ומצודתי פרושה עד אשקלון, שם אני משכיר דירה שקנית להשקעה. בקיץ האחרון עשיתי את דרכי לאשקלון, כדי לתקן את הטעון תיקון בדירה שבבעלותי. סידרתי את העניינים בדירה, וכשיצאתי ממנה פגשתי בשכן שגר בבניין. הוא הבין שאני בעל הדירה, ואמר לי: "דע לך שאני מנקה את הבניין בכל שבוע, ואף אחד לא משלם לי".

האמת היא שמעולם לא נתתי את דעתי לניקיון של כל הבניין. הרי זה עניין שקשור לדיירים בינם לבין עצמם. כפי המציאות המוכרת לכולנו, לא המשכיר צריך לשלם לזוהר הבית, אלא הדייר ששוכר את הדירה ונהנה מהניקיון ומהמעלות. אבל אני לא נכנסתי לקטנות. אמרתי לשכן, "אתה צודק! צריך לשלם לך, ואני רוצה לשלם לך. רק בעיה אחת קטנה יש לי: אין לי כאן כסף מזומן. אם אתה רוצה, אשמח שתבוא איתי לכספומט קרוב, ואני אוציא כסף מהבנק ואתן לך".

"בסדר גמור", שמח השכן בהצעה, "אני בא איתך". הלכנו יחד לכיוון הבנק, ואז הבחנתי בבית כנסת. אמרתי לשכן, "עדיין לא התפללת מנחה. תסכים להיכנס לבית הכנסת לתפילת מנחה?" "למה לא, בעצם?" שאל השכן, "אף פעם אני לא מתפלל, אבל זה בהחלט רעיון טוב". אנחנו מכוונים את צעדינו לבית הכנסת, והשכן אומר לי בגילוי לב, "אתה יודע? בדיוק בבית הכנסת הזה ערכו לי את מסיבת הבר מצווה. מאז לא דרכתי כאן". אני רואה שהניצוץ היהודי נדלק אצלו, ומתרגש לחשוב שבזכותי יעמוד יהודי בפעם הראשונה מאז הבר מצווה שלו ויתפלל מנחה. אנחנו מצטרפים למניין, ובברכת 'השיבנו' אני חושב עליי, על השכן של השוכר, וגם על אלו שלא זכו ללכת עם איזה אברך חרדי לכיוון הכספומט ולהיכנס בדרך לבית הכנסת.

ההפתעה הגדולה מחכה לסוף התפילה. אותו שכן אומר קדיש יתום!

מה קרה? מה הסיפור? אני ממש תמוה.

אנחנו יוצאים מבית הכנסת וממשיכים לכספומט. בדקה הקרובה מתברר לי, שרק חשבתי שכל הסיבה לכך שהוא הולך איתי היא הכסף שמגיע לו בעבור הניקיון. הסיבה האמיתית הייתה אחרת לגמרי, סיבה מופלאה שסובב המקבץ נדחי עמו ישראלי: שהרי כך אמר לי השכן בעיניים בורקות, "היום היא צייט של אבא שלי..."

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 287.)

הרבה לפני שיגיע ערב פסח

בארון הספרים שלי יש ספר יקר במיוחד, והוא - החוברת שבה חידושי התורה שלי. הספר הזה יקר, כי הוא נדיר - יש ממנו עותק אחד בלבד, וגם כי הוא הספר היחיד שאני בעצמי כתבתי. במשך חצי שנה הצטרפו שורה לשורה, עמוד לעמוד, עניין לעניין, וכך העליתי פניני חידוש ופירות של לימוד עיוני מעמיק. אתם מבינים בעצמכם איזה קשר יש לי לחוברת הזו, שאינה אלא ביטוי לחלקי האישי בתורת ה'. לכן תוכלו להבין כמה צער ועוגמת נפש היו לי, כשהחוברת אבדה לי. חיפשתי אותה בכל מקום אפשרי ובכל מקום בלתי אפשרי, אולם היא נעלמה כלא הייתה. כאב לי הלב, והתקשיתי להינחם על אובדנה.

יום אחד עשיתי סדר בארון, והבחנתי שאחד מעלוני השבת האחרונה, עלון שבו כתובים דברי תורה, נפל מאחורי הארון. העלון הזה טעון גניזה, ויש להרימו ולהניחו בכבוד הראוי לו.

זה לא היה קל, והרגיש קצת משונה, להזיז את הארון כולו באמצע השנה ולא בערב פסח, אך למען כבוד התורה עשיתי זאת, כדי להרים את העלון שדיננו לגניזה. הזזתי את הארון, ואז גיליתי את משאת נפשי: החוברת! החוברת היקרה של חידושי התורה שלי, נחה גם היא בשלווה מאחורי הארון!

אילו העלון לא היה נופל לשם, או אילו הייתי מתעצל להרים אותו, הייתה החוברת ממשיכה לשהות שם, לספוג את מי השטיפה מדי שבוע ולהיהרס לגמרי. בזכות כבוד התורה חזרה אליי מחברת חידושי התורה!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 288.)

שבולל, מה הוא אומר

בוקר אחד קמתי בבוקר וגיליתי אורח ממש לא רצוי: חילזון. בשבילי הילדים שלומדים בגן על השבולל הנחמד שבוקע מהבית שלו, זה אולי נחמד, אבל גם להם זה לא כל כך נעים לפגוש אותו ממש קרוב, בתוך הבית, ולא על איזה עלה ירוק.

אילו היה זה רק חילזון אחד, עוד הייתי עובר על כך בשתיקה. אבל, החלזונות הופיעו בקבוצה, וכל המראה היה דוחה ומבחיל. מיהרתי לסלק אותם מהבית, ולא חשבתי שברגע זה מתחילה תקופה חדשה בחיינו.

בבוקר שלמחרת גיליתי אותם שוב, כאילו לא הבינו את הרמז. כאילו באו החברים וקינאו את קנאתם של הראשונים. שוב מיהרתי לפנות אותם, לפני שבני הבית יקומו ויפצחו בזעקות אימה.

בבוקר השלישי זה כבר היה מוגזם, וברביעי זה נמאס לגמרי. מה מצאו החלזונות בבית שלנו? מה מושך אותם לכאן? איזה מאכל שהם אוהבים אני צריך להעלים מהם? מה יש במרצפות שלנו שמזמין אותם הנה?

ממש לא ידענו מה לעשות. ניסינו חומרי הדברה ועוד כמה פטנטים, ושושן דבר לא עזר. השבוללים היו עקשנים, ומירדו את חיינו.

אמרתי לאשתי, "זה לא דבר רגיל. אנחנו צריכים לנסות להבין מה הקב"ה רוצה מאיתנו". פתחתי פרק שירה וחיפשתי מה החילזון אומר. חילזון לא מצאתי, אבל שבולל כן. ובכן, שבולל אומר: "כמו שִבּוּלִים... בְּלִי-חֲזוֹן שִׁמְשׁוֹ" (תהלים נח, ט). המפרשים מתארים שבולל, שכאשר זורחת עליו שמש הוא ננס. מי הם אלו שנמשלים לשבולל זה? האנשים שהסיתו את שאול נגד דוד ודיברו עליו לשון הרע. וכך מובא במדרש ילקוט שמעוני: אמר להם הקב"ה, אמרתם לשון הרע, אתם הולכים לגיהנום והאש אוכלת אתכם, שנאמר 'כמו שבולל תמס הילוך'... ואין רואים השמש לעולם. המסר היה ברור: אנחנו צריכים להשתפר בענייני שמירת הלשון. ידעתי בדיוק מהו הנושא שהביא אותו דיבורי לשון הרע: אשתי סבלה מאוד בעבודה שלה מהתנהגותה של ההנהלה. היא הייתה משתפת אותי במה שעבר עליה במשך היום, וכך הפיגה את צערה. אולם, הדיבורים עברו ככל הנראה את הגבול של מי ששופך את ליבו, והפכו לדיבורי לשון הרע ממש.

התקשרתי לרב שבקים בהלכות שמירת הלשון, ושאלתי מה אפשר לעשות. מצד אחד אשתי לא יכולה לעזוב את העבודה, ומצד שני היא סובלת וצריכה לשפוך את הלב. הרב אמר שיש להפוך את הסיפור, ולא להטיל דופי במנהלת אלא רק לתאר את הקושי. לדבר מתוך הבנה בסיסית שהקושי הוא לא כי המנהלת רעה, אלא מפני שלאשתי קשה להסתדר עם תכונות מסוימות. כבר למחרת, כאשר דיברנו על מה שהיה בעבודה, נזכרנו מדיבורי לשון הרע, וכמות החלזונות ירדה. הופיעו שניים בודדים.

ראינו שמשמייים רואים את ההתחזקות שלנו, והתחזקנו עוד ועוד. קיבלנו מראה מדויקת להתנהגותנו: כאשר בשיחה היומית שמרנו על הלשון - לא הגיעו חלזונות, וכאשר היה מכשול - שוב הם הופיעו. המשכנו לתרגל ולהשתפר, התעקשנו לראות

יהודים
שלקחו על
עצמם שותפות
בהפצת האמונה
בעולם
מעידים על ישועות
בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא

יכול להיות שלך!
התקשר עכשיו:
02-30-11-5-11

חפצים
אמונה
ורואים
ישועות

הוראת הקב"ה נחתמה. והפרנסה הגיעה
אני עוסק לפרנסתי במלאכת השחיטה. לאחרונה עברתי תקופה לא פשוטה, ללא עבודה קבועה וללא פרנסה. המצב היה קשה ומדאיג מאוד. כבר זמן רב יש לי רצון להיות שותף בהפצת האמונה, ולקחת חלק במפעל החשוב והקדוש של השגחה פרטית. עכשיו, למרות המצב הכלכלי הלחץ החלטתי לחתום על הוראת קבע בסכום קטן מדי חודש. ממש למחרת החתימה על הוראת הקבע התרחש דבר מופלא: התקשרו אליי והציעו לי לצאת לעבוד בשחיטה בחוץ לארץ. זוהי עבודה שצפויה בעזרת ה' להעמיד אותנו שוב על הרגליים.

שכונה שלימה נתרמה לזכות

חנה בת אפרת לנריאות איתנה וסיעתא דשמיא בכל זכות אלחנן בן תמר לישועה בכל העניינים לזכות חפצי בעילום שם לזרע של קיימא בקרובה לזכות יאיר בן דבורה ומשה בן דבורה להצלחה בעסקים בעילום שם לזכות לזו"ש, לילדים בריאים, לפרנסה בשפע, ולמיצאת דירה בקלות
לע"ה חיים דוד בן מסעוד (מסעודה יהודית) ת.נ.צ.ב.ה.
לע"ה יעקב בן משה ת.נ.צ.ב.ה.
לע"ה אהובה בת עדינה וזיפה ונעם ת.נ.צ.ב.ה.

הלכות ממשיכים להגיע

מספר יהודי מהצפון: יש לי חנות, ובאמצעותה מגיעה לי הפרנסה הביתה. במשך הרבה שנים עבדתי קשה כל היום, משמונה בבוקר עד שמונה בערב. הייתי חייב לפתוח את החנות במשך כל השעות, כי אני צריך פרנסה, ואם אסגור מוקדם יותר, יבוא לקוח פוטנציאלי אלתי לחנות, יראה שהיא סגורה וילך לחנות מתחרה, שם הוא יגלה שהמתחרה לא פחות טוב ממני, וימשיך לקנות אצלו, וכך אני אפסיד אותו. הייתי מוכרח לפתוח את החנות משך שתיים עשרה שעות ביום, כדי שלא אפסיד אף קונה. ככה חשבתי וככה התנהלתי, ובינתיים התבגרתי. בן אדם בן חמישים הוא כבר לא כבן שלושים, וכיוון שאני רוצה להסגיר את גילי המדויק, אני רק מספר שהכוח כבר לא כמו שהיה פעם.

השאלה שלי הייתה, מה יהיה עם החנות? מה יהיה? מה יהיה???

אנשים שקוראים את העלון הזה לא יכולים להבין איך הסתובבתי עם דאגות ושאלות שכאלה, שהרי בורא עולם מביא את הפרנסה, ולא החנות חלילה. אבל זה היה לפני שהשקעתי את עצמי בסוגיה של הבטחון, וכך חשבתי.

ברוך ה', הקב"ה האיר את עיניי. התחלתי ללמוד שער הבטחון, וגיליתי שאני יכול בהחלט להניח לדאגותיי ולעשות את המוטל עליי בלי להתאמץ יותר מדי. ראיתי שהלימוד מחזק אותי ומכניס בי תובנות חדשות, אבל לימוד של פעם אחת לא הספיק לי. למדתי הכול עוד פעם ועוד פעם, חמש פעמים למדתי את שער הבטחון של חובות הלבבות!

מפעם לפעם התחזקתי יותר, עד שהגעתי למסקנה שאני יכול בלב שלו ורגוע לפתוח את החנות עשר שעות ביום בלבד, ולנעול אותה בנחת כבר בשעה שש בערב. מאז שאני נוהג כך, המאזן הכלכלי רק משתפר. אני יודע איך להסביר זאת, אבל עובדה: מאז שהתחלתי לנעול את החנות בשש בערב, אני מרוויח יותר!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 289.)

חיכה כמה שנים

יום אחד ניקיתי את המחסן של הכולל. לפני שפתחתי בעבודה, לא ציפיתי למצוא שם שום דבר מיוחד. תיאיתי לעצמי שאמצא שם כמה סוודרים של אנשים שכבר מזמן קנו חדשים במקומם, מגבות שבעליהן התיאשו מהן, וכמובן ספרים ישנים, שאותם אוכל להעמיד לרשות הלומדים. לא חשבתי שאמצא שם תפילין, אבל כך בדיוק קרה. על תפילין אנשים שומרים, וגם אם הם שוכחים אותן יום אחד בכולל, ביום הבא הם באים לקחת אותן. עם כל זאת, נרתיק ישן ומאובק התגלה מול עיניי, וממש קרא לי לקחת אותו ולברר למי הוא שייך.

לקחתי מטלית, הסרתי את האבק, וכך ראיתי במפורש את שמו של בעל התפילין. לא הכרתי אותו. לקחתי את הנרתיק ושאלתי את האברכים הלומדים בכולל, האם ידוע להם מי הוא האדם שהתפילין האלה שייכות לו.

"היהודי הזה", כך אמר לי אחד מהוותיקים, "נפטר לפני כמה שנים".

אמרתי לעצמי, שאמנם היהודי כבר הלך לעולמו, אך בוודאי הותיר אחריו יורשים. ביררתי את פרטיו, וכך הגעתי למספר הטלפון של הבת שלו. התקשרתי, והבת אכן ענתה לטלפון. "מדברים כאן מכולל פלוני", אמרתי, "מצאנו כאן במחסן תפילין שהיו שייכות לאבא שלכם זיכרונו לברכה".

"מה?! באמת?!" האישה התרגשה מאוד. "אני לא מאמינה! זה ממש... בדיוק עכשיו!" המילים התערבבו זו עם זו, ובקושי הצלחתי לחלץ את המידע, למה ההתרגשות גדולה כל כך. לבסוף התברר שבנה של הבת, הנכד של בעל התפילין, עומד ממש בקרוב לחגוג את בר המצווה שלו. הוריו דלי אמצעים, והם עמדו נבוכים ביותר אל מול ההוצאה הגדולה שהם צריכים להוציא - רכישת תפילין לבנם. הם ממש לא ידעו מה לעשות. לא היה להם שום רעיון מניין יביאו את הכסף.

והנה, ישועה שכזאת! התפילין של הסבא נמצאו, ואותן ניח הנער בר המצווה בעזרת ה'!

פלא הדבר שהתפילין נחו במחסן כמה שנים, עד שהתגלו בדיוק ברגע הנכון.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 291.)

הכול בעין טובה,
לדון לכף זכות ולהפוך
את המבט לחיוב, והיום אני
מספר על הקורות אותנו, אחרי
שבועיים שבהם הבית כבר נקי לגמרי
מחלזונות.

כן יעזרנו הקב"ה הלאה, לשמור את לשוננו
ולהביא ברכה לביתנו.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 290.)

עוד פעם מאה קילו

מספר ר' חיים מירושלים: לחבר שלי יש בית שניצב לו כמו נווה מדבר בתוך מדבר גדול ונורא, אי שם ברחבי תבל, במקום השורץ גוויים. זהו אזור שיש בו המון מטיילים יהודים שבאים לראות עולם, לנשום אוויר פסגות ולראות את הדברים הכי מוזרים שיש. דווקא שם, במקום המבולבל והמשונה שיש בו אוסף של אמונות תפלות, נזכרים פתאום המטיילים מניין הם הגיעו. הם מתרגשים מאוד לפגוש חברים מארץ ישראל, ולהרגיש איך כל יהודי הוא נכס יקר לעם ישראל.

הבית של החבר שלי משמש כמקום מפגש, גם בין המטיילים לחבריהם, וגם בינם לבין הזהות היהודית שלהם. שם הם פוגשים בתורה ובמצוות ובקשר עם הקב"ה. הרבה אורחים שעברו שם התחילו לשמור מצוות בעקבות ההשפעה של חברי. הוא מציע לאורחיו כל מה שיהודי צריך: ציצית, תפילין, תפילה במניין, ספר תורה ואוכל כשר.

האוכל זהו כמובן הדבר שהכי מושך את המטיילים. הם באים בשביל האוכל, ונשארים בשביל הברכות שלפניו ושלאחרי.

הסיפור הבא התרחש ביום חמישי. הצפי לאורחים בשבת היה שבע מאות איש! בתוך כל ההכנות, כדי שיהיה לו מספיק חומום - ארבעס - לכולם, הושיב בעל הבית את הבחורים שהגיעו לבקר, לברור כמיות ענק של חומום.

הם בררו את החומום במשך שעות, כל אחד לתוך קערה שהוכנה לידו.

בסיום העבודה שפכו את כל קערות החומום לתוך סיר ענק. אחרי כמה רגעים, נפערו עיניהם בתדהמה: בתוך גרגירי החומום הסתובבו להן נמלים. ככה, באופן חופשי!

איך זה קרה? איך זה יכול להיות?! מסתבר שקודם לכן, כשהסיר המתין על הרצפה, הגיעו אליו הנמלים.

מה עושים? זאת בכלל לא שאלה. החבר שלי הורה לשפוך את הכול חזרה, לשטוף את הסיר היטב, להניחו במקום בטוח, ולהתחיל לברור את החומום מהתחלה... אחד מהבחורים שהגיע לשם, התרגש מאוד. "אתה לא יודע מה זה עושה לך", הוא אמר לחברי. "אני לא שומר כלום. אני יודע שזה לא טוב, אבל ככה זה עכשיו. רק על כשרות אני שומר, וזה מאוד מאוד קשה.

אתמול צמתי כל היום, כי לא מצאתי אוכל כשר. כבר חשבתי לוותר.

ואז אני בא לפה, ורואה איזו השקעה יש בכשרות. זה נותן לי כוח להמשיך להקפיד לאכול רק כשר!"

הייתה שווה כל העבודה הרבה שבברירה החוזרת של החומום, בשביל לחזק יהודי אחד. ואם גם אתם תתחזקו על הדרך - עוד יותר שווה...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 292.)

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם
ותזכה גם אתה לראות ישועות בכל העניינים.

התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
ת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי
57390056 חשבון
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ר

חפצים
אמונה
ומחיים
נפשות

הקו הקדוש שלכם משרה רוגע ושלווה, ומחדיר אמונה ובטחון בלב כל עם ישראל. אכן, אין גומרים עליו את ההלל. רציני לשותף אתכם בדבר נחמד שחשבתי: בשנים האחרונות אנו עדים למאורעות קשים הפוקדים את עם ישראל, בהם מגפת הקורונה, המלחמות, ועוד אסונות ואירועים שלא נראו כמותם בעבר, ושגם אם היו דומים להם, מעולם לא התרחשו בריכוז כה גדול ובטווח זמן כה קצר. והנה, הקו הקדוש הזה וזהו ממש רפואה למכה. הקב"ה הקדים לאותם מאורעות קו תוכן שיהיה כתובת לכל מבקשי האמונה, מקום שדרכו אפשר לשמוע את דברי גדולי ישראל, להתחזק ולהחיות את הלבבות. ישר כוחכם על פועלכם המבורך!

מדליקים את האור

ע"י הפצת האמונה
זוכים להדליק את האור
האמונה לעוד יהודים

על ידי
הפצת אמונה אתה
מאיר נשמות

הארתם לי את החיים

הייתי במצב כלכלי מאוד קשה, הלחץ הכניע אותי, לא הצלחתי להתרכז ולעשות משהו. כאשר נקלע לידי עלון השגחה פרטית" אורו עיני. נהפכתי לבן אדם חדש. התחלתי להרגיש שיש לי אבא שבשמים הדואג עבורי. ב"ה חזרתי לשפיות, לחיים בלי לחצים, והעיקר הוא שזכיתי להתחזק באמונה. תודה לכם.

ישועה במכירת דירה

תרמתי עלונים להפצה בשכונה שלמה לזכות שנצליח למכור את הדירה בקלות. אחרי כמה ימים כשהעלון ירד לדפוס פנה אלינו הקונה וביום ראשון כשהתחילה הפצת העלונים, הדירה נמכרה בסיעתא דשמיא.

ישועות בפרנסה

זמן ארוך חיפשתי אשתי עבודה. הבטחתי שאם היא מוצאת עבודה, אני נותן את המעשר לארגון השגחה פרטית. תוך זמן קצר היא מצאה עבודה ובדיקו בתחום שבו היא חיפשה.

בזמן המסוגל להאיר ישועות בכל העניינים בימי חנוכה הבעל"ט

על כל השותפים בהפצת האמונה יתפללו אצל ציון של בעל חובת הלבבות בצפת

תתקשר עכשיו
למוקד הישועות

02-30-11-5-11

ובעז"ה תזכה להיושע בכל הישועות

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

להרבות את השכר

כן הדבר וכך היא המידה, שהקב"ה מנסה ולא כל אדם, אלא מנסה הוא את חסידיו. [...] ומהו הניסיון הזה? שיבוא עליהם בעבודתו של הקב"ה ובעשיית מצוותיו טורח ועמל. לפי שיש בני אדם שעושים

מצוות ומעשים טובים כשידם משגת וכשהן בשלווה וברוח, אבל מתוך הדוחק או כשהעבודה באה עליהם בטורח ועמל גדול, אינן עושים, לפיכך הקב"ה מטריח על יראיו בקצת ניסיון, כדי שיקבלו מצוות ויעשו אותם מתוך הטורח, כדי שיהא שכרם באותן מצוות כפול ומכופל. ולמה מנסה אותו, והלא גלוי וידוע לפניו יתברך אם יקבל אותו חסיד המנסה עבודה וטורח זה? אף על פי כן, אין שכר האדם בכוח אמונה שלו - כשכרו בפועל ומעשה, ונמצא מזכה אותו להוציא דרכיו הטובים לפועל ולמעשה. (שער הגמול לרמב"ן פ"ב)

אין נותנים לאדם מצר יותר מכפי כוחו

לא נותנים לישראל שום עבודת ושום שעבוד אלא רק כשיש

תיכף מוכן מקודם עבורו חירות, וכן כל גזירה וצרה

ר"ל שולח השי"ת רק באופן שיהיה באפשרי לעמוד בהן, ובאם לאו מוכרחים להתבטל. אין נותנים לאדם מצר והסתר יותר מכפי כוחו, רק בכוח כל אדם לעבור המצר וההסתר פנים שיש לו.

(חידושי הר"ם)

ניסיונות הצדיקים

כתיב (תהלים יא, ה): "ה' צדיק יבחן ורשע ואוהב חסם שנאה נפשו". היה ראוי שייאמר "ה' צדיק אהב", כמו שנאמר על הרשע "שנאה נפשו". לכך מפרש המדרש שאת הצדיק הקב"ה בוחן, ואת הרשע הוא שונא מלבחון. **אמר רבי יונתן**: משל לאומן היוצר כלי חרס הזה: כשהוא בודק את כליו, אינו בודק קנקנים מרועעים - חלשים וסדוקים, שאינו מספיק לקוש עליהם אפילו פעם אחת עד שהוא שוברם. ואת מי הוא בודק? בקנקנים יפים שלמים וחזקים, אפילו מקיש עליהם כמה פעמים אינם נשברים. כך אין הקדוש ברוך הוא מנסה את הרשעים שאינם עומדים בניסיון, אלא את הצדיקים היכולים לעמוד בו, כדי שתתגלה צדקתם, שנאמר: "ה' צדיק יבחן", כמו האומן המקיש על הקנקנים להוכיח שהם חזקים ואינם נשברים. **וכתיב** (בראשית כב, א): "והאלקים נסה את אברהם". **אמר רבי יוסי בן חנינה** שמטרת הניסיון - להשביח את הצדיק, כמעשה הפשטני הזה - אומן המייצר פשתן: בשעה שהוא יודע שהפשטן שלו יפה, כל שהוא כותשה היא משתבחת, וכל זמן שהוא מקיש עליה היא משתמנת - משתבחת ועולה ערכה בשומא, ובשעה שהוא יודע שהפשטן שלו רעה, אינו מספיק לקוש עליה אחת עד שהיא פוקעת - נבקעת. כך אין הקב"ה מנסה את הרשעים אלא את הצדיקים, שנאמר: "ה' צדיק יבחן". **אמר רבי אלעזר**: הניסיונות באים על הצדיק משום שבכוחו להגן על דורו, כדוגמת בעל הבית שנותן את העול על הפרה החזקה. משל לבעל הבית שהיה לו שתי פרות, אחת כחה יפה ואחת כחה רע. על מי הוא נותן את העול, לא על זאת שכחה יפה? כך הקדוש ברוך הוא מנסה את הצדיקים, שנאמר: "ה' צדיק יבחן".

(מדרש רבה בראשית לב ג')

(אור החיים פרשת האינו)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

המפתח לשלווה ולשפע

אחרים; ככל שיתעמק בזה ויתרגל לכך - כך יהיו חייו יותר נינוחים ורגועים. כאשר אברהם אבינו שלח את אליעזר עבדו לקחת אישה לבנו יצחק, הוא הזהיר אותו: "לא תקח אשה... מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרב" (בראשית כד, ג). אברהם אבינו הדגיש את ה"אנכי", כי בנות הכנעני - האנוכיות יושבת בקרבן. הן רואות רק את עצמן ולא את האחרים. וזה בדיוק היה המבחן שערך אליעזר לרבקה, לבדוק האם היא בעלת חסד אמיתי, המוכנה להקריב את עצמה למען הזולת. כאשר אדם חי כך, בביטול ה"אנכי", למען ה' ולמען הזולת - נפתחים בפניו שערי השפע והברכה, שערי פרנסה והרחבה וכל מילי דמיטב.

רוצים להצליח בחיים? רוצים לראות שפע? רוצים להימנע ממתחים וכעסים? קבלו את הסוד הגדול: אל תחשוב על עצמך - תחשוב על השני! העיקרון פשוט מאוד: לעשות חסד. אבל לא חסד רגיל, אלא חסד אמיתי: לתת את עצמך, את כל כולך, למען הזולת. כשנתבונן נמצא, שהקשיים הנפשיים של האדם - הכעסים, המתחים, תחושות הקיפוח וכדומה - רובם נובעים מנקודה אחת, והיא, שאדם חושב שהכול שייך לו, ושהכול מגיע לו. וכשהוא חי בתחושה ש"לא קיבלתי את המגיע ליי", תמיד הוא מרגיש חסר, מרגיש שלקחו ממנו, ומשכך, תמיד הוא פגוע וכעוס. אבל, ברגע שאדם מתרגל לחשוב אחרת, להבין שלא הכול שייך לו, שהוא לא בעל הבית, אלא להיפך: כל ייעודו הוא לתת את עצמו עבור

שיעור הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלושה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית
לקבלת העלון במייל T023011300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hph6176@gmail.com